

Així no Santiago, així no!

written by Laura Arenas | 6 d'abril de 2017

El dia 5 de maig de l'any passat, compartia als meus amics de Facebook un post que començava així:

M'agradaria explicar-vos que he presentat la meva candidatura al Secretariat Nacional, fruit d'un rampell, cansada i una mica indignada d'escoltar i llegir per tot arreu frases com "On és l'ANC?", "L'ANC no és transparent", "L'ANC està manipulada", "Hi ha molts interessos a l'ANC" o "Volen que l'ANC només es dediqui a fer paradetes".

#JoSócANC i no només perquè tinc una samarreta que ho diu, sinó perquè igual que milers de catalans i catalanes, me'n sento part, i em dolen enormement aquests judicis a una entitat que ha aconseguit gestes que la majoria no hauríem imaginat mai. Treien milions de persones d'edat, sexe i ideologia tan diferent al carrer.

Una ANC capaç d'ajudar a cohesionar postures polítiques molt distants en moments de transcendència històrica d'aquest país.

Doncs gràcies a aquest rampell, ho he fet, conscient que és tan probable sortir elegida, com que em toqui la loteria que no jugo, però feliç, perquè justament la dificultat s'esdevé de la quantitat de persones de gran vàlua, que igual que jo, no tenen por d'adquirir responsabilitats amb l'únic objectiu d'assolir un somni.

Doncs avui hi sóc, i si abans m'indignava sentir comentaris criticant la feina d'altres, ara encara més. Perquè sé el que és, les hores que hi dediquem, reunions i reunions, viatges i el cost que aquests suposen, els caps de setmana que renunciem d'estar amb la família per anar a actes. I aquí quedaria molt bé dir "i desinteressadament" però no ho puc dir, perquè sí que tenim un interès, un interès comú; la independència del nostre país.

M'ha costat molt passar de la bugada i la planxa al comandament de votació als plenaris, i no em fa gens de vergonya confessar que he hagut de preguntar moltes coses als meus companys, però li he de dir, Sr. Espot, que una de les vegades que he premut el botó del sí amb més il·lusió i sense haver de preguntar res, va ser justament el dia de la proposta de posar una caseta a la *Feria de Abril*. Ho tenia clar, claríssim!

#JoSócANC i #ANCsomTots.

Qui és vostè per dir que [podem ser a un aplec de sardanes o a una jornada castellera i no a la Feria de Abril?](#)

Tots els catalans hem de tenir les mateixes oportunitats, tothom ens ha de conèixer i conèixer els nostres arguments. Tothom ha de saber que hi ha un futur millor pels nostres fills sense haver de renunciar a les arrels. Que ser un país lliure no vol dir extirpar les tradicions ni perdre els lligams culturals que identifiquen a ningú. Cal saber que això no és l'evolució *pokemon*, que quan siguem un país independent els volants de sevillana no es transformaran en barretines.

I pel que fa al cost, escolti Santiago, per obtenir bons dividends cal invertir i arriscar, i el que hi tenim a guanyar és molt gran. Tan gran que només de pensar-hi se'm posen els pèls de punta.

I sí, té raó, en aquest cas ja ens sap greu haver-ho de pagar a la FECAC, igual que ens sap greu pagar al Montoro o rescatar les autopistes deficitàries de Madrid. Però noi, imputem-ho a la partida d'inversions a curt termini. Perquè si som capaços de deixar de mirar la palla en l'ull aliè i veure la biga de l'ull propi, de sembrar confiança en comptes de desconfiança, de remar en comptes de reposar, el termini serà molt curt i n'obtindrem grans rendiments.

Crec sincerament que amb els seus missatges no ho aconseguirem, i no hi estic d'acord. Em sap greu, però així no

Santiago, així no! Ho hem de fer junts!!